

ΤΖΑΪΛΣ ΜΙΛΤΟΝ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΟΥΡΑΝΙΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΖΑΪΛΣ ΜΙΛΤΟΝ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΟΥΡΑΝΙΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ντοκουμέντα-Βιογραφίες
Τζάιλς Μίλτον, *Συναρπαστικά παραλείπόμενα της Ιστορίας*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Fascinating footnotes from history*

Μετάφραση: Ουρανία Παπακωνσταντοπούλου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια, διορθώσεις: Ελένη Μαρτζούκου

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Giles Milton, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις John Murray,
Λονδίνο, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Ιούνιος 2017

Κ.Ε.Τ. Α135 Κ.Ε.Π. 379/17

ISBN 978-960-16-6944-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Για τον Joseph

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

I: ΟΣΑ ΔΕΝ ΗΞΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Η Αγγλίδα φιλενάδα του Χίτλερ	17
Ο Αμερικανός ανιψιός του Χίτλερ	20
Όταν ο Χίτλερ έπαιρνε κοκαΐνη	23

II: ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΚΑΝΕΙ ΨΟΦΟ ΕΔΩ ΕΞΩ

Ένα πτώμα στο Έβερεστ	31
Μεθυσμένος στον «Τιτανικό»	36
Ο άνθρωπος που θάφτηκε ζωντανός	39

III: ΚΟΛΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Ο μακροχρόνιος πόλεμος του Χίρο Ονότα	45
Ο πιλότος-καμικάζι που επέζησε	49
Επιζών από τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι	53

IV: ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Το μεγαλύτερο μυστήριο της Άγκαθα Κρίστι	59
Η τέλεια μεταμφίεση	63
Επικίνδυνη αποστολή	67

V: Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Το πραγματικό άλογο του πολέμου	73
Το περιστέρι που έσωσε ζωές	76
Γαβγίζοντας για τη νίκη	81

VI: ΕΝΟΧΟΣ ΜΕΧΡΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΥ

Ο άγγελος του θανάτου	87
---------------------------------	----

Ποιος σκότωσε τον Ρασπούτιν;	91
Ώσπου να μας χωρίσει ο θάνατος	95
VII: Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΙΩΝΑ	
Με αερόστατο στον Βόρειο Πόλο	101
Απόδραση από το Αλκατράζ	105
Το θαύμα των Άνδεων	109
VIII: ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΑ	
Η πρώτη απαγωγή διασημότητας	115
Μιρ Οσμάν Αλί Χαν του Χαϊντεραμπάντ	119
Ο πολύ παράξενος θάνατος του Άλφρεντ Λουουενστάιν	123
IX: ΟΤΑΝ Ο ΣΤΑΛΙΝ ΛΗΣΤΕΨΕ ΤΡΑΠΕΖΑ	
Ο μυστηριώδης θάνατος του Ιωσήφ Στάλιν	131
Ο Κόκκινος Φράνκεσταϊν	136
Όταν ο Στάλιν λήστεψε τράπεζα	140
X: ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΣΥΜΒΕΙ Σ' ΕΜΕΝΑ	
Καμαρότος στο αερόπλοιο «Hindenburg»	147
Επίθεση από φάλαινα όρκα	151
Πρότυπο για την 11η Σεπτεμβρίου	155
XI: ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ	
Απόδραση από το Άουσβιτς	163
Παγιδευμένοι στην πύρινη καταιγίδα	166
Αιχμάλωτος της Βόρειας Κορέας	169
Γενική δοκιμή για την απόβαση στη Νορμανδία	173
XII: ΠΙΟ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ	
Ο Άνθρωπος των Πάγων	181
Η κλοπή του Τσάρλι Τσάπλιν	185
Ο άνθρωπος που δεν πέθανε ποτέ	188
XIII: ΣΚΛΗΡΟΠΥΡΗΝΙΚΟΙ NAZI	
Πώς να γλιτώσεις από σφαγή των Ες Ες	195

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στόχος Αμερική	198
Η διπλή ζωή του δόκτορος Άριμπερτ Χάιμ	203
XIV: ΤΟ ΤΡΙΟ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ	
Ο Αφρικανός ανθρωποφάγος	209
Ο Παράφρων Βαρόνος της Μογγολίας	213
Πώς να σκοτώσεις έναν δικτάτορα	217
XV: ΕΙΜΑΙ ΗΡΩΑΣ	
Ο άνθρωπος που στρίμωξε τον Χίτλερ στο δικαστήριο	225
Μοναχικός λύκος	229
Η αναμέτρηση του αιώνα	233
XVI: ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ ΚΑΝΟΝΩΝ	
Ο απίστευτος χαμένος κρίκος	239
Η πιο μυστική διεύθυνση του κόσμου	243
Ο άνθρωπος που έκλεψε τη «Μόνα Λίζα»	247
XVII: ΟΤΑΝ Ο ΛΕΝΙΝ ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ	
Όταν ο Λένιν έχασε το μυαλό του	253
Μέσα στο κλουβί της μαϊμούς	257
Εδώ το τέρας της φύσης	262
XVIII: ΑΥΤΟ ΘΑ ΠΕΙ ΚΑΚΟΤΥΧΙΑ	
Φονικό κύμα	269
Τα αερόστατα-βόμβες της Ιαπωνίας	274
Μη βγαίνεις στη θάλασσα	279
XIX: ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟ	
Το αντίπαλο δέος του Άιφελ	287
Αυτοκράτορας των Ηνωμένων Πολιτειών	290
Ο άνθρωπος που αγόρασε τη γυναίκα του	294
XX: MEIN FÜHRER	
Οι τελευταίες ώρες του Χίτλερ	301
Η αρπαγή του Άιχμαν	305

Ένας διάσημος δήμιος	309
XXI: ΠΑΡΤΕ ΜΕ ΑΠΟ ΔΩ!	
Παγιδευμένος πάνω σε παγόβουνο	315
Το ηφαίστειο του θανάτου	319
Ο θηλυκός Ροβινσώνας Κρούσος	323
XXII: Ω, ΤΙ ΩΡΑΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ!	
Ο τελευταίος ήρωας	331
Επιστροφή από την κόλαση	334
Ας μιλήσουμε ακαταλαβίστικα	338
XXIII: ΚΑΛΕΣΤΕ ΤΟ Φ ΓΙΑ ΦΟΝΟ	
Η σφαγή του «Zong»	345
Οι υποψίες του επιθεωρητή Ντιού	349
Το τελευταίο ντόντο	354
XXIV: Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΔΡΑΣΗ	
Η τέλεια μπλόφα	359
Και πια δεν έμεινε κανείς	362
Ο εφιάλτης του Έντουιν Ντάρλινγκ	366
XXV: ΟΤΑΝ Ο ΤΣΟΡΤΣΙΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΕ ΠΡΟΒΑΤΑ	
Όταν ο Τσόρτσιλ εξολόθρευε πρόβατα	375
Το μαύρο πρόβατο	380
Η βόμβρα του Ουίνστον	385
XXVI: ΥΠΟΘΕΣΗ ΔΙΠΛΟΠΡΟΣΩΠΙΑΣ	
Η διπλή ζωή του ιππότη ντ'Εόν	393
Πώς να πιάσεις έναν κατάσκοπο	398
Το τελευταίο μυστικό του Ψυχρού Πολέμου	403
XXVII: ΒΑΣΙΛΕΙΣ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ	
Κλινική περίπτωση: Η τρέλα του βασιλιά Γεωργίου	409
Γνωριμία με τη βασίλισσα στο κρεβάτι	413
Ο άνθρωπος με το θανάσιμο μυστικό	418

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

XXVIII: ΠΑΠΙΚΗ ΒΟΥΛΑ

Ατύχημα εκ προμελέτης	425
Το Όργιο με τα Κάστανα	429

XXIX: ΨΗΛΑ ΚΑΙ ΜΑΚΡΙΑ

Εξαφάνιση στον αέρα	437
Το βουνό του θανάτου	441
Ο άνθρωπος που έπεσε στη Γη	446

XXX: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΓΡΙΟΥΣ

Άγριο παιδί	453
Ζήτημα φύλου	456
Το θηρίο που ήρθε από το πουθενά	460

XXXI: ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΚΑΙ ΣΚΛΑΒΟΙ

Ηρωική αντίσταση	467
Σκλάβοι στο χαρέμι	470
Ο άνθρωπος που μπήκε οικειοθελώς στο Άουσβιτς	474
Όλοι οι σκλάβοι του προέδρου	478

XXXII: Η ΦΟΥΣΚΑ ΠΟΥ ΕΣΚΑΣΕ

Ο χειρότερος τραπεζίτης της ιστορίας	485
Ο Πόλεμος των Οστών	489
Η κρυφή ζωή του Τζόναθαν Ουάιλντ	494

XXXIII: ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΞ

Ο τελευταίος ευνούχος της Κίνας	501
Ποτέ μην πέφτεις στο κρεβάτι με μαχαίρι	504
Η γυναίκα που γέννησε για τον Χίτλερ	509

<i>Προτεινόμενη βιβλιογραφία</i>	<i>515</i>
--	------------

<i>Ευρετήριο</i>	<i>541</i>
----------------------------	------------

I

ΟΣΑ ΔΕΝ ΗΞΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

*Göring has only got one ball,
Hitler's are so very small,
Himmler's so very similar,
And Goebbels has no balls at all.**

Οι πρωτότυποι στίχοι του «Hitler Has Only Got One Ball» [«Ο Χίτλερ έχει μόνο έναν όρχι»], περ. Αύγουστος 1939, αποδίδονται στον Τόμπυ Ο'Μπράιαν, υπεύθυνο Τύπου του Βρετανικού Συμβουλίου

* Ο Γκαίρινγκ έχει μόνο έναν όρχι, / Του Χίτλερ είναι πολύ μικροί, / Το ίδιο και του Χίμμελερ, / Και ο Γκαίμπελς δεν έχει καθόλου. (Σ.τ.Μ.)

Η Αγγλίδα φιλενάδα του Χίτλερ

Η Γιούνιτυ Μίτφορντ, με τα κάπως στραβά δόντια και την πλαδαρή κοιλιά, δεν έπειθε για ωραία γυναίκα. Αλλά ποτέ της δεν την είχε απασχολήσει το άχαρο παρουσιαστικό της· ήξερε πως θα κέρδιζε τον άντρα των ονείρων της όχι με τα σωματικά της κάλλη, αλλά με την ειλικρίνεια και την ευθύτητά της.

Το καλοκαίρι του 1934 πήγε στο Μόναχο με την ελπίδα να γνωρίσει το ίνδαλμά της, τον Αδόλφο Χίτλερ. Αν και Führer της Γερμανίας, ήταν σχετικά εύκολο να τον δει κανείς δημοσίως, καθώς περνούσε πολύ χρόνο στην πόλη και σύχναζε καθημερινά στα ίδια καφέ και εστιατόρια.

Όταν η Γιούνιτυ έμαθε ότι γευμάτιζε συχνά στην «Osteria Bavaria», έγινε και η ίδια τακτική θαμώνας. Έκανε ό,τι μπορούσε για να του τραβήξει την προσοχή. Θα περνούσαν όμως δέκα μήνες ώσπου ο Χίτλερ να καλέσει επί τέλους την επίμονη νεαρή Αγγλίδα στο τραπέζι του. Οι δυο τους κουβέντιασαν για μισή ώρα και σύντομα διαπίστωσαν πως ήταν αδελφές ψυχές.

«Ήταν η πιο υπέροχη, η πιο ωραία μέρα της ζωής μου» έγραψε η Γιούνιτυ στον πατέρα της. «Είμαι τόσο ευτυχισμένη, που δε θα μ' ένοιαζε αν πέθαινα. Είμαι η πιο τυχερή γυναίκα στον κόσμο. Για μένα είναι ο σπουδαιότερος άνθρωπος όλων των εποχών».

Τα αισθήματά της βρήκαν ανταπόκριση. Ο Χίτλερ έδειξε να εντυπωσιάζεται από το μεσαίο όνομα της Γιούνι-
 τυ, Βαλκυρία. Ακόμη μεγαλύτερη εντύπωση του έκανε
 το γεγονός ότι ο παππούς της είχε μεταφράσει από τα
 γερμανικά τα αντισημιτικά έργα ενός από τους αγαπη-
 μένους του συγγραφείς, του Χιούστον Στιούαρτ Τσά-
 μπερλαιν.

Ο Χίτλερ άρχισε να βλέπει όλο και συχνότερα την ξαν-
 θιά Αγγλίδα φίλη του, κάτι που ενόχλησε ιδιαίτερα την
 «επίσημη» αγαπημένη του Εύα Μπράουν. «Τη φωνάζουν
 Βαλκυρία και μοιάζει αρκετά, ιδίως στα πόδια» έγραφε
 ειρωνικά στο ημερολόγιό της η Μπράουν. «Εγώ, η ερωμέ-
 νη του σπουδαιότερου άντρα στη Γερμανία και σ' όλο τον
 κόσμο, κάθομαι εδώ και περιμένω, ενώ ο ήλιος με χλευά-
 ζει από τα παράθυρα».

Η Γιούνιτυ εισχώρησε στον στενό κύκλο του Χίτλερ.
 Τα πήγαινε πολύ καλά με τον αδίστακτο και νταή Γιού-
 λιους Στράιχερ, εκδότη της βιτριολικής αντισημιτικής εφη-
 μερίδας *Der Stürmer*.

Όταν η Γιούνιτυ κατέθεσε την άκρως ρατσιστική δια-
 τριβή της κατά των Εβραίων, ο Στράιχερ της ζήτησε να τη
 δημοσιεύσει στην εφημερίδα του. «Οι Άγγλοι δεν έχουν
 επίγνωση του εβραϊκού κινδύνου» ξεκινούσε το κείμενο.
 «Οι χειρότεροι Εβραίοι εργάζονται παρασκηνιακά. Με
 χαρά προσμένουμε την ημέρα που θα μπορέσουμε να πού-
 με η Αγγλία για τους Άγγλους! Στα τσακίδια οι Εβραίοι!
 Χάιλ Χίτλερ!» Το άρθρο έκλεινε με τη φράση: «Παρακα-
 λώ, δημοσιεύστε το πλήρες όνομά μου. Θέλω να μάθει
 όλος ο κόσμος ότι μισώ τους Εβραίους».

Ήταν τέτοια η ικανοποίηση του Χίτλερ με όσα έγραφε
 η Γιούνιτυ, ώστε της δώρισε μια χρυσή κονγκάρδα με τη

σβάστικα, καθώς και ένα προσωπικό θεωρείο στους Ολυμπιακούς αγώνες του Βερολίνου το 1936.

Ανήκοντας πλέον στους οικείους του Führer, τον επισκεπτόταν συχνότατα και διαρκώς εξέφραζε τον θαυμασμό της στο πρόσωπό του. Ούτε ο ίδιος έκρυβε πως ήταν καταγοητευμένος μαζί της. Έφτασε μάλιστα το 1938 να της αγοράσει ένα διαμέρισμα στο Μόναχο. Η Γιούνιτνι έτρεφε την ελπίδα ότι σύντομα θα αντικαθιστούσε την Εύα Μπράουν στην καρδιά του.

Η συμπεριφορά της άρχισε να κινεί τις υποψίες της βρετανικής Μυστικής Υπηρεσίας. Η οικειότητά της με τον Χίτλερ θορύβησε ιδιαίτερα τον αρχηγό της MI5 Γκάυ Λίντελ, ο οποίος θεώρησε ότι η φιλία της μαζί του αποτελούσε εύλογη αιτία για την προσαγωγή της σε δίκη με την κατηγορία της προδοσίας αν ποτέ επέστρεφε στη Βρετανία.

Η Γιούνιτνι αρνήθηκε να εγκαταλείψει τη Γερμανία, ακόμη και όταν η Βρετανία της κήρυξε τον πόλεμο στις 3 Σεπτεμβρίου 1939. Το γεγονός αυτό της προκάλεσε βαθιά θλίψη, κυρίως για τις επιπτώσεις που μπορεί να είχε στη σχέση της με τον Χίτλερ.

Πήγε στον Βρετανικό Κήπο του Μονάχου, έβαλε στον κρόταφο το πιστόλι με τη μαργαριταρένια λαβή που της είχε χαρίσει ο Χίτλερ και πάτησε τη σκανδάλη.

Τραυματίστηκε σοβαρά, αλλά παραδόξως επέζησε. Εισήχθη σε νοσοκομείο του Μονάχου (τα νοσήλια τα πλήρωσε ο Χίτλερ) και αργότερα μεταφέρθηκε στην Ελβετία. Όταν συνήλθε κάπως, η αδελφή της Ντέμπορα πήγε αεροπορικώς στο Βερολίνο για να τη συνοδεύσει πίσω στην Αγγλία.

«Ήμουν απροετοίμαστη για το θέαμα που αντίκρισα: Η γυναίκα που κειτόταν στο κρεβάτι ήταν βαριά άρρω-

στη. Είχε χάσει κάπου δεκατρία κιλά, τα μάτια της ήταν γουρλωμένα, τα μαλλιά της μπερδεμένα, αχτένιστα, μια και η σφαίρα είχε σφηνωθεί στο κρανίο της».

Παραμένει μυστήριο τι απέγινε στη συνέχεια. Σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή, μεταφέρθηκε στο πατρικό της στο Σουίνμπρουκ του Όξφορντσιρ. Κατάφερε να περπατήσει, αλλά ποτέ δεν ανέρρωσε πλήρως. Πέθανε το 1948 από μηνιγγίτιδα που προκλήθηκε από τη σφαίρα στο κρανίο της.

Υπάρχει επίσης μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία σχετικά με την επιστροφή της στην Αγγλία. Κυκλοφόρησαν φήμες, ανεπιβεβαίωτες, ότι μεταφέρθηκε σε ιδιωτικό μαιευτήριο στην Οξφόρδη. Εκεί, με απόλυτη μυστικότητα, γέννησε ένα παιδί, καρπό του έρωτά της με τον Χίτλερ.

Η γυναίκα που το ισχυρίζεται ονομάζεται Βαλ Χαν και είναι ανιψιά της Μπέττυ Νόρτον, πρώην διευθύντριας της μαιευτικής κλινικής. Η Μπέττυ διηγήθηκε την ιστορία στην αδελφή της, η οποία εν συνεχεία τη διηγήθηκε στη Βαλ.

Εάν αληθεύει αυτό, τότε ο γιος ή η κόρη του Χίτλερ ίσως ζει ακόμη κάπου στην Αγγλία.

Τα πραγματικά γεγονότα δε θα γίνουν ποτέ γνωστά με βεβαιότητα. Η Μπέττυ Νόρτον απεβίωσε πριν από πολύ καιρό και το μαιευτήριο δεν κατέγραφε τα βρέφη που γεννιόντουσαν κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Ο Αμερικανός ανιψιός του Χίτλερ

Κράτησε την ταυτότητά του μυστική μέχρι τη στιγμή του θανάτου του. Κανένας από τους γείτονές του στο Πάτσογκ του Λονγκ Άτλαντ δεν είχε την παραμικρή ιδέα ότι ο Ουίλιαμ Στιούαρτ Χιούστον είχε γεννηθεί με το όνομα Ουίλ-

λιαμ Χίτλερ. Ούτε ήξεραν ότι ο θείος του υπήρξε ο Führer της ναζιστικής Γερμανίας.

Η πραγματική ταυτότητα του Ουίλλιαμ είδε το φως της δημοσιότητας πολύ μετά τον θάνατό του το 1987. Είναι πολλά τα ερωτήματα που παραμένουν αναπάντητα – ερωτήματα που ούτε οι γιοι του, τρεις εκ των οποίων βρίσκονται ακόμη εν ζωή και διαμένουν στην Αμερική, μπόρεσαν να απαντήσουν.

Η ιστορία του Ουίλλιαμ αρχίζει στο εδουαρδιανό Λίβερπουλ. Ο ετεροθαλής αδελφός του Αδόλφου Χίτλερ Αλόις μετανάστευσε στην πόλη το 1911. Νυμφεύτηκε την Ιρλανδή μνηστή του Μπρίτζιτ Ντάουλινγκ, η οποία λίγο μετά έμεινε έγκυος. Όταν γεννήθηκε ο μικρός Ουίλλιαμ, οι γείτονες τον φώναζαν Πάντυ Χίτλερ.

Το 1914 ο Αλόις εγκατέλειψε σύζυγο και γιο και επέστρεψε στη Γερμανία. Μια δεκαετία αργότερα προσπάθησε να έρθει ξανά σε επαφή με την Μπρίτζιτ. Την παρακάλεσε να στείλει τον Ουίλλιαμ στη Γερμανία κι εκείνη συμφώνησε.

Ο Ουίλλιαμ έκανε μια σύντομη επίσκεψη στον πατέρα του το 1929 και τέσσερα χρόνια μετά ξαναπήγε στη Γερμανία, αυτή τη φορά για να μείνει μόνιμα, προσβλέποντας στη βοήθεια του καγκελάριου θείου του.

Αρχικά ο Χίτλερ τον έβαλε να εργαστεί προσωρινά σε τράπεζα. Στη συνέχεια του εξασφάλισε θέση εργασίας σε γνωστή αυτοκινητοβιομηχανία, μια δουλειά που ο Ουίλλιαμ ποτέ δε συμπάθησε. Εκλιπαρούσε τον θείο του να του βρει καλύτερη δουλειά, αλλά ο Χίτλερ αρνούνταν να βοηθήσει άλλο τον ανιψιό του. Κάποια στιγμή μάλιστα ο Ουίλλιαμ απολύθηκε με διαταγή του ίδιου του Χίτλερ. Κατηγορήθηκε ότι επιχειρήσε να πουλήσει αυτοκίνητα προς ίδιον όφελος.

Ο Ουίλλιαμ συνέχισε να βλέπει περιστασιακά τον Χίτλερ, αλλά ο Αδόλφος δεν ήταν πλέον ο καλός θεός από το παρελθόν. «Δε θα ξεχάσω ποτέ την τελευταία φορά που με κάλεσε να τον επισκεφτώ» έγραψε ο Ουίλλιαμ. «Είχε τα νεύρα του όταν έφτασα, πηγαινοερχόταν πάνω κάτω στο δωμάτιο κραδαινώντας το μαστίγιο της ιππασίας [...] Φώναζε κι έβριζε σαν να έβγαζε πύρινο πολιτικό λόγο. Η εκδικητική του αγριότητα εκείνη τη μέρα μ' έκανε ν' αρχίσω να φοβάμαι για τη σωματική μου ακεραιότητα».

Ο Ουίλλιαμ κατάλαβε πως είχε έρθει η ώρα να εγκαταλείψει τη Γερμανία. Τον Φεβρουάριο του 1939 επιβιβάστηκε στο πλοίο για τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Με το ξέσπασμα του πολέμου ο Ουίλλιαμ ξεκίνησε μια περιοδεία διαλέξεων στις ΗΠΑ, αποκηρύσσοντας τον Führer θείο του για τον τρυφηλό βίο του. «Όχι μόνο δεν καταδίκασε τη σπατάλη και την επίδειξη χλιδής» έλεγε στα ακροατήριά του «αλλά, απεναντίας, περιβαλλόταν από μια χλιδή πολύ πιο υπερβολική από εκείνη που απολάμβανε ο κáιζερ. Για τη διακόσμηση της Καγκελαρίας του στο Βερολίνο, δεν υπάρχει μουσείο στη Γερμανία που να μην το λεηλάτησε για ανεκτίμητης αξίας χαλιά, ταπισερί, πίνακες».

Με την είσοδο της Αμερικής στον πόλεμο ο Ουίλλιαμ έγραψε στον πρόεδρο Ρούσβελτ ζητώντας την άδεια να καταταγεί στον αμερικανικό στρατό. Η επιστολή παραδόθηκε στο FBI για έγκριση. Σύμφωνα με κάποια πηγή, ο στρατολόγος του είπε όταν τον είδε: «Χαίρω πολύ, Χίτλερ. Εγώ είμαι ο Ες».

Μετά τον πόλεμο ο Ουίλλιαμ άνοιξε ιδιωτικό μικροβιολογικό εργαστήριο όπου ανέλυε δείγματα αίματος για λογαριασμό νοσοκομείων. Ενώ βρίσκονταν σε εξέλιξη οι δίκες

της Νυρεμβέργης, επιχείρησε να κόψει κάθε δεσμό με το χιτλερικό του παρελθόν. Άλλαξε το όνομά του σε Ουίλλιαμ Στιούαρτ Χιούστον και εγκαταστάθηκε με τη γυναίκα του στο Λονγκ Άιλαντ. Μαζί της απέκτησε τέσσερις γιους.

Ο Ουίλλιαμ πέθανε το 1987 και θάφτηκε ανώνυμα στον τάφο της μητέρας του. Η ιστορία ίσως και να τελείωνε εκεί αν δεν εμφανιζόταν ένας Αμερικανός δημοσιογράφος ονόματι Ντέιβιντ Γκάρντνερ, ο οποίος άρχισε να κάνει έρευνες για την οικογένεια Χίτλερ. Κάποια στιγμή ανακάλυψε τυχαία την παράξενη ιστορία του Ουίλλιαμ Χίτλερ και διαπίστωσε ότι μέλη της πατριάς των Χίτλερ βρίσκονταν ακόμη εν ζωή και διέμεναν στην Αμερική.

Η οικογένεια επιμένει ότι ο Ουίλλιαμ μισούσε τον Χίτλερ μέχρι την τελευταία του πνοή και επιδεικνύουν με καμάρι το άψογο πολεμικό ιστορικό του, τις μάχες που έδωσε κατά της ναζιστικής Γερμανίας.

Παραμένουν όμως ακόμη δυο άλυτοι γρίφοι. Γιατί ο Ουίλλιαμ Χίτλερ επέλεξε για καινούριο του όνομα το Στιούαρτ Χιούστον, που παραπέμπει στο όνομα του αγαπημένου αντισημίτη συγγραφέα του Χίτλερ, του Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλαιν;

Και γιατί έδωσε στον μεγάλο του γιο Αλεξάντερ το μεσαίο όνομα Άντολφ;

Όταν ο Χίτλερ έπαιρνε κοκαΐνη

Οι ενέσεις άρχιζαν λίγο μετά το πρωινό γεύμα. Μόλις ο Αδόλφος Χίτλερ άδειαζε το μπολ του με δημητριακά και λινέλαιο, έστελνε να του φωνάξουν τον προσωπικό του γιατρό Τίοντορ Μορέλ.

Ο γιατρός σήκωνε το μανίκι του ασθενή για να του χορηγήσει ένα μοναδικό κοκτέιλ ναρκωτικών ουσιών, πολλές από τις οποίες συγκαταλέγονταν στην κατηγορία των άκρωρς επικίνδυνων, εθιστικών και παράνομων.

Καθημερινά για πάνω από εννιά χρόνια ο δόκτωρ Μορέλ χορηγούσε αμφεταμίνες, βαρβιτουρικά και οπιούχα σε τέτοιες ποσότητες, ώστε έγινε γνωστός ως ο Άρχων των Ενέσεων. Άτομα από το στενό περιβάλλον του Χίτλερ αναρωτιόνταν μάλιστα αν ο γιατρός προσπαθούσε να σκοτώσει τον Führer.

Αλλά ο Τίοντορ Μορέλ παραήταν αφοσιωμένος στον Χίτλερ για να τον δολοφονήσει. Ο υπερβολικά παχύσαρκος κομπογιαννίτης με την απερίγραπτη στοματική δυσοσμία και την αποκρουστική σωματική οσμή πρωτογνώρισε τον Χίτλερ στη διάρκεια μιας δεξίωσης στο Μπέργκχοφ.

Ο Χίτλερ ανέκαθεν υπέφερε από διάφορα προβλήματα υγείας, μεταξύ άλλων στομαχικές κράμπες, διάρροιες και τέτοιου βαθμού χρόνιο μετεωρισμό, που αναγκαζόταν να σηκώνεται από το τραπέζι μετά από κάθε γεύμα για να αποβάλει τεράστιες ποσότητες αερίων.

Την κατάσταση του επιδείνωνε η αντισυμβατική διατροφή του. Το 1931 σταμάτησε να τρώει κρέας, φτάνοντας στο σημείο να πει ότι τρώγοντας χοιρομέρι είναι σαν να τρώς ανθρώπινο πτώμα. Έκτοτε κατανάλωνε τεράστιες ποσότητες λαχανικών, βρασμένων ή πολτοποιημένων. Ο δόκτωρ Μορέλ παρατήρησε τον Führer να τρώει ένα τέτοιο γεύμα και κατόπιν μελέτησε τα αποτελέσματα. «Παρουσιάστηκε δυσκοιλιότητα και μετεωρισμός σε βαθμό που δεν είχα ξαναδεί άλλοτε» έγραψε. Διαβεβαίωσε τον Χίτλερ ότι διέθετε θαυματουργά φάρμακα που θα θεράπευαν όλα του τα προβλήματα.

Άρχισε να του χορηγεί κάτι μικρές μαύρες ταμπλέτες, τα λεγόμενα «αντιόξινα του δόκτορος Κούστερ». Ο Χίτλερ έπαιρνε δεκαέξι την ημέρα, αγνοώντας προφανώς ότι περιείχαν ποσότητες στρυχνίνης. Παρόλο που προσωρινά μετρίασαν τα αέριά του, φαίνεται πως πυροδότησαν τις ελλείψεις προσοχής και την ωχρότητα που θα τον συνόδευαν μέχρι τα τελευταία του χρόνια.

Εν συνεχεία ο Μορέλ συνταγογράφησε έναν υδρολυμένο τύπο του βακτηριδίου E. Coli, που φάνηκε να ανακουφίζει αρκετά τα εντερικά προβλήματα του Führer.

Μάλιστα ο Χίτλερ έδειξε τόσο ικανοποιημένος με τις επιδόσεις του γιατρού, ώστε τον καλοδέχτηκε στον στενό κύκλο της ναζιστικής ελίτ. Έκτοτε ο Μορέλ δεν έφυγε ποτέ από το πλευρό του.

Εκτός από τις στομαχικές κράμπες, ο Χίτλερ υπέφερε και από πρωινή εξάντληση. Για την αντιμετώπισή της ο Μορέλ του χορήγησε με ένεση ένα υδαρές υγρό παρασκευασμένο από μια σκόνη που φυλασσόταν σε πακέτκια από χρυσόχαρτο. Δεν αποκάλυψε ποτέ ποια ήταν η δραστική ουσία αυτού του φαρμάκου, του επονομαζόμενου Vitamultin, αλλά έκανε θαύματα κάθε φορά που του το χορηγούσε. Μέσα σε λίγα λεπτά ο Χίτλερ σηκωνόταν από τον καναπέ αναζωογονημένος και γεμάτος ενέργεια.

Τα θαυματουργά γιατροσόφια του δόκτορος Μορέλ κίνησαν τις υποψίες του Ερνστ-Γκύντερ Σενκ, γιατρού των Ες Ες, ο οποίος κατάφερε να αποσπάσει ένα από τα ύποπτα πακέτα. Ύστερα από εργαστηριακή ανάλυση, διαπίστωσε πως ήταν αμφεταμίνη.

Ο Χίτλερ δεν προβληματιζόταν με τις ουσίες που του έδιναν, αρκεί να είχαν αποτέλεσμα. Δεν άργησε δε να αναπτύξει τέτοια εξάρτηση από τις «θεραπείες» του για-

τρού, ώστε αφέθηκε ολοκληρωτικά στα χέρια του, με καταστροφικές μακροπρόθεσμα συνέπειες για την υγεία του. Συντόνισε την εισβολή στη Σοβιετική Ένωση όντας υπό την επήρεια ογδόντα διαφορετικών φαρμακευτικών ουσιών, μεταξύ άλλων τεστοστερόνης, οπιούχων, ηρεμιστικών και καθαρτικών. Σύμφωνα με τις ιατρικές σημειώσεις του γιατρού, του χορηγούσε ακόμη βαρβιτουρικά, μορφίνη, προβιοτικά και σπέρμα βοοειδών.

Από τις ουσίες που του συνταγογράφησε ο γιατρός, αυτή που προκαλεί τη μεγαλύτερη έκπληξη είναι η κοκαΐνη. Κατά τη δεκαετία του 1930 η κοκαΐνη χρησιμοποιούνταν στη Γερμανία περιστασιακά για διάφορες παθήσεις, αλλά πάντα σε πολύ μικρές δόσεις και σε περιεκτικότητα μικρότερη του ένα τοις εκατό. Ο Μορέλ άρχισε να χορηγεί στον Führer κοκαΐνη με τη μορφή οφθαλμικών σταγόνων. Ξέροντας ότι ο ανυπόμονος Χίτλερ περίμενε να νιώσει καλύτερα αμέσως μετά τη λήψη των φαρμάκων, έβαλε στο οφθαλμικό διάλυμα δεκαπλάσια ποσότητα της επιτρεπόμενης κοκαΐνης. Δεν αποκλείεται η ενισχυμένη αυτή δόση να ευθύνεται για την ψυχωτική συμπεριφορά που εκδήλωσε ο Χίτλερ τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Ο Führer βρήκε την κοκαΐνη εξαιρετικά αποτελεσματική. Σύμφωνα με μυστικά ιατρικά έγγραφα που αποκαλύφθηκαν στην Αμερική το 2012 (μεταξύ των οποίων και μία έκθεση 47 σελίδων με συντάκτη τον δόκτορα Μορέλ και τους θεράποντες ιατρούς του Führer), ο Χίτλερ δεν άργησε να αναπτύξει σοβαρό εθισμό στο φάρμακο. Εκτός από τις οφθαλμικές σταγόνες, άρχισε να μυτιάζει κοκαΐνη σε σκόνη «για να καθαρίσει τα ιγμόρεια του και να ανακουφίσει τον λαιμό του».

Μπορεί η κοκαΐνη να δημιουργούσε ένα αίσθημα ευε-

ξίας, αλλά δεν έκανε τίποτε για την αφύπνιση των σεξουαλικών ορμών του Führer. Για να αντιμετωπίσει αυτή τη δυσάρεστη κατάσταση, ο Μορέλ άρχισε να του κάνει ενέσεις ανδρισμού, οι οποίες περιείχαν εκχυλίσματα από τους προστατικούς αδένες νεαρών ταύρων. Συνταγογράφησε επίσης κι ένα φάρμακο με την ονομασία Testoviron, ένα παράγωγο της τεστοστερόνης. Η ένεση γινόταν κάθε φορά που ο Χίτλερ σχεδίαζε να περάσει τη νύχτα με την Εύα Μπράουν.

Οι μακροπρόθεσμες επιδράσεις αυτών των φαρμακευτικών ουσιών, ιδίως των αμφεταμινών, οδήγησαν σε ολοένα και πιο αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά. Τα πιο εμφανή συμπτώματα εκδηλώθηκαν σε μια συνάντηση του Χίτλερ με τον Μουσσολίνι στη βόρεια Ιταλία. Καθώς προσπαθούσε να πείσει τον Ιταλό ομόλογό του να μην αλλάξει στρατόπεδο στη διάρκεια του πολέμου, κυριεύτηκε από παράφορη υστερία. Σύμφωνα με τον ιστορικό του Τρίτου Ράιχ Ρίτσαρντ Έβανς: «Είμαστε σχεδόν βέβαιοι ότι ο Μορέλ έδωσε μερικά χάπια στον Χίτλερ όταν πήγε να δει τον Μουσσολίνι [...] Έπαθε παροξυσμό, μιλούσε, τον είχε πιάσει ακατάσχετη λογοδιάρροια, μπέρδευε τα λόγια του, βρισκόταν εμφανώς υπό την επήρεια».

Καθώς ο πόλεμος όδευε προς το τέλος του, η υγεία του Χίτλερ επιδεινώθηκε πολύ. Βλέποντας τον σοβαρό εθισμό που είχε αναπτύξει στα φάρμακα και τα κατατρυπημένα από τις ενέσεις χέρια του, η Εύα Μπράουν δε δίστασε να κατηγορήσει τον Μορέλ για «κομπογιαννίτη των ενέσεων». Είχε καταντήσει τον Χίτλερ τοξικομανή. Ωστόσο ο γιατρός δεν έπαψε να λατρεύει σαν ήρωα τον αγαπημένο του Führer κι έμεινε στο πλευρό του στο καταφύγιο του Βερολίνου σχεδόν ως το τέλος.

Αμέσως μετά την πτώση του Τρίτου Ράιχ ο δόκτωρ Μορέλ συνελήφθη από τους Αμερικανούς και ανακρίθηκε για πάνω από δύο χρόνια. Ένας από τους ανακριτές δήλωσε αηδιασμένος από τη δυσοσμία και την παντελή απουσία υγιεινής του γιατρού.

Ο Μορέλ δεν κατηγορήθηκε για εγκλήματα πολέμου και πέθανε από εγκεφαλικό το 1948, λίγο μετά την αποφυλάκισή του. Άφησε πίσω του έναν απόρρητο φάκελο με ιατρικά σημειωματάρια τα οποία αποκαλύπτουν τον ακραίο εθισμό του αγαπημένου του ασθενή.

Η ειρωνεία είναι ότι ο άνθρωπος που είχε την αποκλειστική ευθύνη της αποκατάστασης της υγείας του Χίτλερ συνέβαλε περισσότερο από κάθε άλλον στην κατάρρευσή του.

II

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΚΑΝΕΙ ΨΟΦΟ ΕΔΩ ΕΞΩ

Διεκδικήσεις ασφαλιστικής αποζημίωσης για κατοικίδια που πνίγηκαν με τον «Τιτανικό» στα παγωμένα νερά του ωκεανού:

Ρόμπερτ Ο. Ντάνιελ

*Ένα καθαρόαιμο γαλλικό μπουλντόγκ,
ονόματι Γκαμέν ντε Πυκόμπ: \$750*

Ουίλλιαμ Κάρτερ

Ένα κινγκ τσαρλς σπάνιελ και ένα έρντεϊλ τεριέ: \$300

Έλλα Χολμς Ουάιτ

Τέσσερις κόκορες και κότες: \$207,87

Χάρου Άντερσον

Ένα τσού τσού: \$50

Ένα πτώμα στο Έβερρεστ

Το άψυχο σώμα ήταν παγωμένο και αποχρωματισμένο από τον ήλιο. Κειτόταν μπρούμυτα στο χιόνι, με τα πόδια προς την κατηφόρα. Ο κορμός ήταν κοκαλωμένος και κολλημένος στον πάγο που κάλυπτε την πλαγιά. Τα χέρια, μυώδη ακόμη, ήταν απλωμένα πάνω από το κεφάλι.

Στις 8 Ιουνίου 1924 ο ορειβάτης Τζορτζ Μάλλορου μαζί με τον Άντριου Έρβιν ξεκίνησαν με σκοπό να κατακτήσουν την απάτητη κορυφή του Έβερρεστ. Ήταν η τελευταία φορά που τους είδαν ζωντανούς – έκτοτε τα ίχνη των δύο αντρών εξαφανίστηκαν. Το αν κατάφεραν ή όχι να πετύχουν τον στόχο τους αποτελεί αντικείμενο έντονων εικασιών εδώ και ενενήντα χρόνια.

Την άνοιξη του 1999 ένας Αμερικανός ονόματι Έρικ Σίμονσον οργάνωσε μια ερευνητική αποστολή για τα ίχνη των Μάλλορου και Έρβιν. Πέντε πεπειραμένοι αλпинιστές σκαρφάλωσαν στην κορυφή του Έβερρεστ για να βρουν τα πτώματα των δύο ορειβατών, ή έστω του ενός.

Είχαν στη διάθεσή τους κάποια στοιχεία που θα τους βοηθούσαν στις έρευνες. Το 1975 ένας Κινέζος ορειβάτης ονόματι Γουάνγκ Χονγκ-μπάο ανακάλυψε τυχαία στα 26.570 πόδια (8.100 μέτρα) «έναν Άγγλο πεθαμένο». Ο Γουάνγκ πρόλαβε να εξιστορήσει τα σχετικά με το εύρημά του σε μέλος μεταγενέστερης ορειβατικής αποστολής,

λίγο πριν παρασυρθεί και σκοτωθεί από χιονοστιβάδα. Το ακριβές σημείο όπου βρισκόταν ο «Άγγλος πεθαμένος» δεν προσδιορίστηκε ποτέ.

Η πενταμελής ομάδα των έμπειρων αλπινιστών του Έρικ Σίμονσον ξεκίνησε απτόητη. Οι Κόνραντ Άνκερ, Ντέιβ Χαν, Τζέικ Νόρτον, Άντυ Πόλιτς και Ταπ Ρίτσαρντς ήταν αποφασισμένοι να πετύχουν, ακόμη και ενάντια σε όλες τις πιθανότητες.

Οι έρευνες επικεντρώθηκαν σε ένα επικλινές χιονοσκεπαστο πλάτωμα μεγάλο όσο δώδεκα γήπεδα ποδοσφαίρου. Το σημείο βρισκόταν σε υψόμετρο 8.000 μέτρων. Ήταν τόσο απότομη η κλίση του εδάφους, ώστε οι άντρες ήξεραν πως αν έχαναν την ισορροπία τους θα κατακρημνίζονταν δύο χιλιόμετρα μέχρι τον παγετώνα Ρόνγκμπουκ.

Την 1η Μαΐου ο Κόνραντ Άνκερ εξερευνούσε την πλαγιά, όταν έβγαλε μια κραυγή. Είχε εντοπίσει ένα πτώμα, λευκό σαν αλάβαστρο, να προεξέχει από τον πάγο. Στο σημείο έφτασαν και τα άλλα μέλη της ομάδας και όλοι μαζί βάλθηκαν να αποκολλούν το σώμα από τον πάγο. Καθώς έσκαβαν, το εξέταζαν με μεγάλη προσοχή. Η κνήμη και η περόνη του δεξιού ποδιού ήταν σπασμένες, ο δεξής ώμος εξαρθρωμένος και όλη η δεξιά πλευρά άσχημα χτυπημένη. Το σκοινί αναρρίχησης είχε τυλιχτεί σφιχτά γύρω από τα πλευρά.

Δεν άργησαν να αναγνωρίσουν το πτώμα. Όταν ο Ταπ Ρίτσαρντς κοίταξε στο εσωτερικό του πουκάμισου, είδε μια ετικέτα πλυντηρίου με το όνομα Τζ. Μάλλορου.

«Ίσως έφταιγε το υψόμετρο και το γεγονός ότι δεν είχαμε μαζί τις συσκευές οξυγόνου» είπε ο Ντέιβ Χαν «αλλά μας πήρε ώρα να χωνέψουμε την πραγματικότητα. Είχαμε μπροστά μας το πτώμα του Τζορτζ Μάλλορου».

Το ερώτημα που παρέμενε αναπάντητο ήταν αν ο Μάλλορου και ο Έρβιν είχαν πατήσει στην κορυφή. Πέθαναν κατά την αναρρίχηση; Ή μήπως στην κατάβαση;

Η ομάδα ευελπιστούσε να βρει τη φωτογραφική μηχανή του Μάλλορου· ειδικοί της Kodak είχαν πει ότι το φιλμ, αν και παλιό, θα μπορούσε να εμφανιστεί. Όταν όμως οι άντρες έφαξαν τον μάρσιπο του Μάλλορου, το μόνο που βρήκαν ήταν ένα μεταλλικό κουτί με κύβους ζωμού κρέατος Brand & Co.

Υπήρχαν και άλλα ευρήματα: ένας μπρούντζινος υψομετρητής, ένας σουγιάς, ένα μαντίλι με μονόγραμμα κι ένα ζευγάρι ορειβατικά γυαλιά ηλίου σε άριστη κατάσταση, που βρέθηκε σε μια εσωτερική τσέπη.

Τα γυαλιά ήταν ένα δυνητικά σημαντικό στοιχείο για το τι είχε πραγματικά συμβεί εκείνη την αποφράδα ημέρα του 1924. Λίγες μέρες προτού επιχειρήσει την ανάβαση στην κορυφή, ο συνοδός ορειβάτης του Μάλλορου, ο Έντουαρντ Νόρτον, υπέστη τύφλωση από το χιόνι επειδή είχε αμελήσει να φορέσει τα ειδικά γυαλιά του.

Αποκλείεται ο Μάλλορου να είχε βάλει τα δικά του γυαλιά στην τσέπη αν σκαρφάλωνε όσο ήταν μέρα. Το γεγονός ότι βρέθηκαν στην τσέπη του σήμαινε ότι οι δύο άντρες είχαν ολοκληρώσει στο φως του ήλιου την ανάβασή τους μέχρι την κορυφή και είχαν ξεκινήσει την κατάβαση όταν νύχτωσε.

Εξίσου ενδιαφέρον εύρημα ήταν ένας φάκελος που βρέθηκε στο πτώμα του Μάλλορου. Ήταν όλος γραμμένος με αριθμούς: ενδείξεις πίεσης των φιαλών οξυγόνου που είχαν μαζί τους. Μετά την εξαφάνιση είχε επικρατήσει η άποψη ότι οι ορειβάτες δεν είχαν αρκετό οξυγόνο για να φτάσουν μέχρι την κορυφή. Αλλά οι αριθμοί έδειχναν ότι

οι δύο άντρες ήταν εφοδιασμένοι με πέντε, ίσως και έξι, δοχεία – παραπάνω από αρκετά για τις απαιτήσεις της ανάβασής τους.

Το πιο ενδιαφέρον ήταν αυτό που οι ερευνητές περίμεναν να βρουν στο σώμα του Μάλλορου. Ήταν γνωστό πως είχε μαζί του μια φωτογραφία της γυναίκας του της Ρουθ, την οποία είχε υποσχεθεί να τοποθετήσει στην κορυφή. Η φωτογραφία δε βρέθηκε πουθενά, παρότι το πορτοφόλι και τα χαρτιά του ήταν άθικτα.

Οι άντρες που βρήκαν τον Μάλλορου κατέληξαν σε ένα αληθοφανές σενάριο για το τι είχε συμβεί το μοιραίο βράδυ του θανάτου του. Πρόκειται για μια ιστορία περιπέτειας και τραγικών λαθών – μια ιστορία με κατάληξη τον χαμό του.

Είναι αργά το βράδυ της 8ης Ιουνίου, έχει σκοτεινιάσει για τα καλά, και οι δύο ορειβάτες βρίσκονται ακόμη σε μεγάλο υψόμετρο στο βουνό. Εξαντλημένοι και με λιγοστά αποθέματα οξυγόνου, ψάχνουν απεγνωσμένα ένα ασφαλές καταφύγιο. Καθώς διασχίζουν ένα περιβόητο για την επικινδυνότητά του στρώμα μαρμάρου και φυλλίτη γνωστό με την ονομασία «Κίτρινη Ζώνη», ένας από τους δύο γλιστράει.

Δεν αποκλείεται να ήταν ο Μάλλορου. Αν συνέβη αυτό, την πτώση του ανακόπτει απότομα το σκοινί, με αποτέλεσμα να προσκρούσει με δύναμη σε κάποια βραχώδη προεξοχή. Τα πλευρά του σπάνε αυτοστιγμεί και ο ώμος του εξαρθρώνεται. Αλλά τον συγκρατεί το σκοινί και βρίσκεται κρεμασμένος στο κενό.

Τότε, εντελώς αναπάντεχα, το σκοινί κόβεται και εκείνος κατακρημνίζεται στο κενό. Προσγειώνεται σε μια απόκρημνη νησίδα χιονιού σπάζοντας κνήμη και περόνη. Παρ’

όλα αυτά δε σταματά. Η βαρύτητα τον παρασύρει με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς τα κάτω, κατά μήκος του βορινού προσώπου.

Είναι τρομοκρατημένος και σφαδάζει από τους πόνους, αλλά διατηρεί ακόμη τις αισθήσεις του και προσπαθεί να σωθεί. Απελπισμένος, γαντζώνεται από μια παγωμένη πλαγιά, σκάβοντας με τα νύχια του τον πάγο. Όλο και πιο γρήγορα γλιστράει, μέχρι που το μέτωπό του προσκρούει σε μια οδοντωτή προεξοχή του βράχου. Το κεφάλι του ανοίγει.

Κάποτε ακινητοποιείται και την ίδια στιγμή χάνει τις αισθήσεις του. Ο πόνος και η υποθερμία δεν αργούν να κάνουν τη δουλειά τους. Μέσα σε λίγα λεπτά ο Τζορτζ Μάλλορου είναι νεκρός.

Στο μεταξύ την ίδια τύχη είχε κατά πάσα πιθανότητα και ο Έρβιν. Είναι βαριά τραυματισμένος από την πτώση και υποφέρει επίσης από υποθερμία. Μέσα σε λίγα λεπτά από τον θάνατο του Μάλλορου έχει υποκύψει και αυτός στο φύχος.

Είχαν όμως προλάβει να πατήσουν στην κορυφή; Ήταν οι πρώτοι που κατέκτησαν το Έβερεστ; Πρόκειται για ένα ερώτημα που η ομάδα του Έρικ Σίμονσον δεν μπόρεσε να απαντήσει με βεβαιότητα. Η ανακάλυψη του πτώματος του Μάλλορου ήταν ένα συνταρακτικό εύρημα, αλλά ο γρίφος θα παραμείνει άλυτος αν δε βρεθεί, ή τουλάχιστον μέχρι να βρεθεί, η φωτογραφική μηχανή.

Υπάρχει μόνο ένας άνθρωπος που δικαιούται να πει αν ο Μάλλορου και ο Έρβιν αξίζουν τον τίτλο των «κατακτητών του Έβερεστ». Ο γιος του Μάλλορου Τζον ήταν μόλις 3 χρονών όταν έχασε τον πατέρα του. Στα δικά του μάτια η αποτυχία του Τζορτζ Μάλλορου να επιστρέψει κοντά του

ήταν αρκετή για να δώσει την απάντηση που χρειάζόταν. «Για μένα» είπε «ο μόνος τρόπος να κατακτήσεις μια κορυφή είναι να γυρίσεις πίσω ζωντανός. Η δουλειά έχει μείνει στη μέση αν δεν καταφέρεις να κατέβεις ξανά».

Μεθυσμένος στον «Τιτανικό»

Ήταν 14 Απριλίου 1912. Ο Τσαρλς Τζόουιν είχε επιτέλους αποκοιμηθεί ύστερα από μια μέρα σκληρής δουλειάς στα μαγειρεία του πλοίου. Έξαφνα ξύπνησε από ένα τρομερό τράνταγμα. Αισθάνθηκε το δάπεδο να τρέμει βίαια κάτω από τα πόδια του. Και μετά, ύστερα από μια στιγμιαία παύση, το πλοίο συνέχισε το ταξίδι του.

Ο Τζόουιν απόρησε, αλλά δεν ανησύχησε. Ήξερε ότι είχαν εντοπιστεί παγόβουνα στα νερά· ήξερε επίσης ότι ο καπετάνιος Έντουαρντ Σμιθ είχε διατάξει αλλαγή πορείας, κατευθύνοντας τον «Τιτανικό» νοτιότερα για να αποφύγει μια ενδεχόμενη καταστροφή. Υποθέτοντας ότι ο κίνδυνος είχε περάσει, ο Τζόουιν έπεσε να ξανακοιμηθεί. Τότε, κατά τις 11:35 τη νύχτα, λίγα μόλις λεπτά μετά το τράνταγμα, τον φώναξαν στη γέφυρα. Εκεί έμαθε τα δυσάρεστα.

Ο καπετάνιος Σμιθ είχε στείλει ομάδα επιθεώρησης στα αμπάρια για να διαπιστωθεί αν υπήρχε πρόβλημα. Οι άντρες επέστρεψαν με τα τρομερά νέα ότι το πλοίο είχε χτυπήσει σε παγόβουνο και ότι από τη σφοδρότητα της πρόσκρουσης είχε προκληθεί ρήγμα στη γάστρα. Τα πριτσίνια είχαν βγει από τη θέση τους σε μήκος ενενήντα μέτρων και τώρα τα νερά έμπαιναν στο πλοίο με τρομερή ορμή.

Θα ανέμενε κανείς τα νέα να προκαλέσουν πανικό. Αυτό όμως δε συνέβη. Ο περισσότερος κόσμος θεωρούσε τον «Τιτανικό» αβύθιστο. Το πλοίο διέθετε υδατοστεγή διαμερίσματα που σφραγίζονταν σε περίπτωση καταστροφής. Το οποίο σήμαινε ότι ακόμη και μια σοβαρή ζημιά στη γάστρα του μπορούσε να περιοριστεί.

Τώρα όμως, τη στιγμή της κρίσης, αποδείχτηκε ότι αυτά τα υδατοστεγή διαμερίσματα είχαν ένα καταστροφικό σχεδιαστικό ελάττωμα. Καθώς γέμιζαν νερά, πίεζαν με το βάρος τους προς τα κάτω την πλώρη του πλοίου, επιτρέποντας στο νερό να διαχέεται στους χώρους του τραυματισμένου σκάφους. Το τέταρτο, το πέμπτο κι ύστερα το έκτο διαμέρισμα είχαν όλα γεμίσει νερά. Ο καπετάνιος Σμιθ κατάλαβε ότι το πλοίο ήταν καταδικασμένο να βυθιστεί.

Ο Τζόουνι, αρχιφούρναρης του «Τιτανικού», ανέλαβε δράση. Σήκωσε από το κρεβάτι τους υπόλοιπους μάγειρες κι όλοι μαζί βάλθηκαν να συγκεντρώνουν όσα καρβέλια φωμί έβρισκαν. Έτρεξαν ύστερα πίσω στο κατάστρωμα κι έβαλαν από τέσσερα καρβέλια σε κάθε σωσίβια λέμβο. Ήδη γνώριζαν πως δεν υπήρχαν αρκετές σωσίβιες λέμβοι για όλους τους επιβάτες. Στον «Τιτανικό» επέβαιναν συνολικά 2.223 άτομα, ενώ στις σωσίβιες λέμβους υπήρχε χώρος μόλις για 1.178!

Ο Τσαρλς Τζόουνι συνειδητοποίησε ότι, ως μέλος του πληρώματος, δε δικαιούνταν θέση σε σωσίβια λέμβο. Καθώς το πλοίο είχε αρχίσει να παίρνει ανησυχητική κλίση, κατάλαβε ότι θα πέθαινε και αποφάσισε να πει για να μεθύσει. Κατέβηκε στην καμπίνα του και, σύμφωνα με μια μαρτυρία, άδειασε δυο μπουκάλια ουίσκι. Εν συνεχεία επέστρεψε στο κατάστρωμα και, τονωμένος από την

επίδραση του αλκοόλ, άρχισε να βοηθάει τις γυναίκες να μπουν στις σωσίβιες λέμβους.

Ύστερα κατευθύνθηκε τρεκλίζοντας προς το έντονα μπαταρισμένο κατάστρωμα περιπάτου, ενώ αναρωτιόταν πόση ώρα θα έπαιρνε στο πλοίο να βυθιστεί. Βάλλθηκε να πετάει από την κουπαστή πάγκους, καρτέκλες και μαξιλάρια, ελπίζοντας ότι όσοι είχαν πέσει στο νερό θα τα χρησιμοποιούσαν σαν σχεδίες.

Δεν άργησε κάποια στιγμή να βρεθεί και ο ίδιος στα παγωμένα νερά του Ατλαντικού. «Ανέβηκα στο κάσαρο της δεξιάς πλευράς της πρύμνης» διηγήθηκε αργότερα «και το επόμενο που θυμάμαι είναι ότι βρέθηκα στη θάλασσα. Το κεφάλι μου δεν πρέπει να μπήκε ούτε στιγμή κάτω από το νερό. Νομίζω πως είδα κάτι συντριμμία».

Κολύμπησε προς αυτά τα επιπλέοντα συντριμμία. Λόγω του αλκοόλ που είχε καταναλώσει δεν αισθανόταν το κρύο και «είδα τη φουσκωτή λέμβο Β με τον ανθυποπλοίαρχο Λάιτολλερ και καμιά εικοσιπενταριά ανθρώπους πάνω».

Δεν υπήρχε χώρος για τον Τζόουιν. «Προσπάθησα ν' ανέβω» είπε «αλλά με απωθήσανε, εγώ όμως κρατήθηκα από τα πλαϊνά. Κολύμπησα προς την άλλη πλευρά και ο μάγειρας Μείναρντ, που με αναγνώρισε, με βοήθησε, μου άπλωσε το χέρι και με κράτησε».

Από θαύμα ο Τζόουιν ήταν ακόμη ζωντανός. Η θερμοκρασία του νερού ήταν δύο βαθμοί κάτω από το σημείο πήξης. Οι περισσότεροι επιβάτες και τα μέλη του πληρώματος που πήδηξαν στη θάλασσα πέθαναν από υποθερμία μέσα σε δεκαπέντε λεπτά.

Ο Τζόουιν όμως κατάφερε να παραμείνει στο νερό για άλλες δύο ώρες, ώσπου διασώθηκε από μια άλλη σωστι-

κή λέμβο που έφτασε κοντά στη λέμβο Β. Μαζί με τους άλλους επιζώντες τούς περισυνέλεξε τελικά το διασωστικό «RMS Carpathia», που έφτασε στο σημείο του ναυαγίου στις 4:10 το πρωί.

Ο Τζόουιν πίστευε ακράδαντα ότι σώθηκε ως εκ θαύματος εξαιτίας της τεράστιας ποσότητας ούισκι που είχε καταναλώσει. Δε στάθηκαν το ίδιο τυχεροί 1.517 επιβάτες και συνάδελφοί του μέλη του πληρώματος. Πέθαναν στα παγωμένα νερά, ξεμέθυστοι και ξυλιασμένοι.

Η καταστροφή του «Τιτανικού» δεν ήταν το τελευταίο ναυάγιο που βίωσε στη ζωή του ο Τζόουιν. Επέβαινε και στο «SS Oregon» όταν αυτό βυθίστηκε στο λιμάνι της Βοστώνης. Επέζησε και τότε, παρότι δεν έγινε ποτέ γνωστό αν είχε καταναλώσει και πάλι ένα δυο μπουκάλια ούισκι.

Ο άνθρωπος που θάφτηκε ζωντανός

Ο Ογκάστιν Κόρτολντ, νεαρός χρηματιστής από το Λονδίνο, έβρισκε τη δουλειά του αφόρητα πληκτική. Βαριόταν το χαρτομάνι. Βαριόταν τους συναδέλφους του. Ήθελε απεγνωσμένα να κάνει κάτι συναρπαστικό στη ζωή του.

Το 1930 άκουσε ότι στρατολογούσαν εθελοντές για μια αποστολή που θα πραγματοποιούσε μετεωρολογικές παρατηρήσεις στον Πολικό Σταθμό, ένα ειδικής κατασκευής φυλάκιο στη Γροιλανδία το οποίο βρισκόταν σε ύψος 2.600 μέτρων πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας και απέιχε 180 χιλιόμετρα δυτικά της κύριας βάσης της αποστολής. Και έκανε κρύο, πάρα πολύ κρύο.

Ύπήρχε μεγάλη ανάγκη για πληροφορίες σχετικά με την αρκτική Γροιλανδία. Η συντομότερη αεροπορική οδός

από την Ευρώπη προς τη Βόρεια Αμερική περνούσε πάνω από τη νησιωτική αυτή χώρα των πάγων, κανείς όμως δεν ήξερε τι καιρό έκανε, ιδίως τους χειμερινούς μήνες. Ο Ογκάστιν Κόρτολντ πήγε να το ανακαλύψει.

Προχώρησε από την ακτή μαζί με μια ομάδα της οποίας καθήκον ήταν να προμηθεύσει τον μετεωρολογικό σταθμό με τρόφιμα και καύσιμα αρκετά για δύο άτομα. «Αλλά η κακοκαιρία παρέτεινε τόσο πολύ το ταξίδι, ώστε τα περισσότερα τρόφιμα που προορίζονταν για τον σταθμό καταναλώθηκαν στη διαδρομή. Δεν έμενε άλλη επιλογή από το να κλείσει ο σταθμός». Αυτά έγραψε κάποιος από τα άτομα που συνόδευαν την ομάδα εφοδιασμού.

Ο Κόρτολντ σκέφτηκε πως ήταν κρίμα να εγκαταλείψουν την αποστολή μόνο και μόνο επειδή δεν υπήρχαν αρκετά τρόφιμα. «Υπολόγισα πως θα μπορούσα ν' αντέξω μόνος για πέντε μήνες» έγραψε αργότερα. «Είχα πάθει κρυοπαγήματα στα δάχτυλα των ποδιών και δεν είχα καμιά διάθεση να γυρίσω πίσω. Έτσι αποφάσισα να μείνω εκεί και να λειτουργήσω τον σταθμό μόνος».

Τα κρυοπαγήματα ήταν ένας ακραίος λόγος για να επιλέξεις να μείνεις στη Γροιλανδία μέσα στο καταχειμωνο, για τον Κόρτολντ όμως η απόφαση αυτή είχε μια κάποια λογική βάση. Θα μπορούσε, αν μη τι άλλο, να ξεκουράσει τα πόδια του για μερικούς μήνες.

Λίγο αφότου εγκαταστάθηκε στον νέο τόπο διαμονής του άρχισε να χιονίζει. Να χιονίζει πολύ. Η μικρή του σκηνή θάφτηκε κάτω από το χιόνι, ώσπου φαινόταν πια μόνο η άκρη του σωλήνα εξαερισμού. Δεν άργησε να καλυφθεί τελείως από το χιόνι, μέχρι που κυριολεκτικά θάφτηκε ζωντανός.

Σύντομα τελείωσαν και οι προμήθειες σε τρόφιμα και

καύσιμα και δεν είχε καμία δυνατότητα επικοινωνίας με τον έξω κόσμο. Διατήρησε όμως την πίστη ότι κάποια στιγμή θα τον έβρισκε μια ομάδα διάσωσης.

«Καθώς περνούσε ο ένας μήνας μετά τον άλλο, αισθανόμουν όλο και πιο σίγουρος για την άφιξή τους» έγραφε αργότερα. «Ακόμη κι όταν αποκλείστηκα τελείως από το χιόνι, δεν είχα καμία αμφιβολία ότι θα μ' έβρισκαν, κι αυτή η σκέψη ήταν για μένα μεγάλη παρηγοριά. Δε θα επιχειρήσω να το εξηγήσω, έτσι είχε η κατάσταση, και ήταν απολύτως ξεκάθαρο στο μυαλό μου εκείνο τον καιρό ότι, ενώ ήμουν σε πλήρη αδυναμία να βοηθήσω τον εαυτό μου, κάποια εξωτερική δύναμη βρισκόταν στο πλευρό μου, δεν ήταν γραφτό της μοίρας μου ν' αφήσω τα κόκαλά μου στους πάγους της Γροιλανδίας».

Όχι μόνο δεν ένωσε απόγνωση ούτε για μια στιγμή, αλλά ονειρευόταν το σπίτι του, το αναμμένο τζάκι και τη γυναίκα του, τη Μόλλι, να του τραγουδάει. Ευελπιστούσε ότι σύντομα θα ερχόταν να τον σώσει ο Τζίνο Ουότκινς, ο άνθρωπος που τον είχε συνοδεύσει στο ταξίδι μέχρι τη βάση.

«Άρχισα να νιώθω απόλυτη σιγουριά» έγραφε. «Ήξερα πως ο Τζίνο δε θα με εγκατέλειπε, θα περίμενε μέχρι να καλυτερέψει ο καιρός. Δε θα με άφηναν να πεθάνω. Είχα την αίσθηση πως με κρατούσαν τα Αιώνια Χέρια».

Στις 5 Μαΐου, ακριβώς πέντε μήνες από τότε που έμεινε μόνος, ο Πλάστης φύσηξε μια τελευταία ανάσα ζωής. «Άκουσα έναν θόρυβο που όλο και δυνάμωνε, σαν να έπαιζαν ποδόσφαιρο πάνω απ' το κεφάλι μου. Ήρθαν! Μια τρύπα απ' όπου μπήκε το εξαίσιο φως του ήλιου άνοιξε στη σκεπή. Άκουσα τη φωνή του Τζίνο να λέει: “Φόρεσέ τα”. Μου έδωσε ένα ζευγάρι γυαλιά για το χιόνι. Πόσο

διαφορετικός ήταν ο κόσμος από την τελευταία φορά που τον αντίκρισα! Ήταν Μάιος και είχε μια εκτυφλωτική λιακάδα. Δεν το περίμενα ότι θα ήταν έτσι. [...] Με τράβηξαν αμέσως έξω και διαπίστωσα πως ήμουν αρκετά καλά. Τα πόδια μου ήταν κάπως αδύναμα. Την επομένη ξεκινήσαμε για το ταξίδι της επιστροφής. Πέρασα όλη τη μέρα πάνω σ' ένα έλκηθρο διαβάζοντας τον *Κόμη Μοντεχρίστο*. Οι συνθήκες ήταν καλές και το ταξίδι μας διήρκεσε πέντε μέρες. Μας είχε πάρει έξι εβδομάδες για να φτάσουμε».

Μετά την περιπέτεια της Γροιλανδίας ο Κόρτολντ αποφάσισε να μην επιστρέψει στην παλιά του ζωή ως χρηματιστή. Ξεκίνησε ένα θαυμαστό ταξίδι χιλίων χιλιομέτρων κατά μήκος της αχαρτογράφητης ακτογραμμής της Γροιλανδίας, μέσα σε ένα φαλαινοθηρικό μήκους έξι μέτρων.

Ήταν πολύ πιο ενδιαφέρον από το να κάθεται σ' ένα γραφείο στο Λονδίνο, χωμένος πίσω από βουνά χαρτιών.